

Svajonų
ROMANAI

Aistra

KAT CANTRELL
Pasivažinėkime?

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 sausis–vasaris

Knygute.lt

Kat Cantrell
(Ketè Kantrel)

PASIVAŽINĖKIME?

Romanas

Versta iš Kat Cantrell, The Things She Says, 2013
Knygute.lt, 2011 Kat Cantrell, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-836-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Blogiau nei pasiklysti yra tik pasiklysti Teksase. Rugsjūtį.

Krisas Demetrijus pasirinkė ant skolinto ryškiai geltono *Ferrari* galo, nuo šlapios krūtinės patraukė marškinėlius ir vertikalčiai apsuoko telefoną, tačiau net ir tuomet žemėlapiu linijos nesutapo su po padangomis esančiu asfaltu. Dienos pamoka – internetiniai žemėlapiai naudingi tik tuomet, kai yra tikslūs.

Iš *Ferrari*, kuriame yra vieta MP3 grotuvui, bet nėra įmontuotos navigacijos, jokios naudos. Italų automobilių inžinieriai arba niekada nepasiklysta, arba jiems nesvarbu, kur važiuoti.

Dabar jį iš visų pusių supo kalnai, bet, priešingai nei Los Andžele, nė vienas nebuvo pažymėtas. Jokių prabangių namų ar Holivudo ženklų, kuris padėtų suprasti, kur atsidūrei.

Krisas niekada nepasiklysdavo filmavimo aikštelėje. Turėdamas aiškia, kontroliuojamą vietą už kameros ir matydamas, kad scenai ko nors trūksta, galėdavo sušukti *nufilmuota* ir viską pradėti iš naujo.

Taigi kas jį apsidėjo, kad sugalvojo į Dalasą

važiuoti, o ne skristi?

Vilkinimo taktika, štai kas.

Krisas nenorėjo mirti dykumoje, tetroško išvengti savo kelionės tikslo. Jei tik turėtų vandens ir maisto, mielai liktų pasiklydęs. Nes vos tik atsidurs Dalase, turės paskelbti apie savo sužadėtuves su Amerikos numylėtine Kaila Monro. Ir nors jis sutiko dalyvauti jos sąmoksle, mieliau išmestų šešių savaičių nesumontuotą filmavimo medžiagą.

Svilinant karštai popietės saulei, kuri atrodė dar karštesnė vilkint juodais drabužiais, Krisas telefonu įsikišo į kišenę. Asfaltas mirgėjo nuo karščio, o horizontas atrodė išsiliejęs.

Ir kaip tik tuomet, po penkiolikos minučių visiškos ramybės, pakilo didžiulis dulkių debesis, iš kurio išniro senas, surūdijęs pikapas ir sustojo šalikelėje tiesiai už *Ferrari*. Tos senienos pakeltas smėlis gėlė nuogą odą. Krisas nusibraukė nuo veido plaukus ir nuėjo pasisveikinti su savo gelbėtoju.

Pasibaigus degalams jis būtų įstrigęs kelioms dienoms ir nuo grifų tegalėtų gintis poliarizuotais akiniais nuo saulės ir išmaniuoju telefonu. Jis jau du kartus buvo apgręžęs automobilį ir pasukęs į priešingą pusę, todėl dabar net ne-

nutuokė, kur yra. Pikapas pasirodė tikrai laiku ir, jei pasiseks, Krisas sužinos, kurioje pusėje pagrindinis greitkelis.

Po sekundėlės pikapo durys girgždėdamos atsidarė ir saulė apšvietė nublukusį logotipą – *Didžiojo Bobio garažas, veikiantis nuo 1956-ųjų*. Į žemę dunkstelėjo apdulkėję, nutrinti batai ir iš dulkių kamuolio išniro smulki figūrėlė. Mergina. Vos sulaukusi vairuoti tinkamo amžiaus – vargu ar tai Didysis Bobis.

– Bėdos dėl mašinos? – paklausė ji nutęsdama bales ir žengė artyn. Teksaso akcentas buvo toks pat ryškus kaip ir dulkės, tačiau ji turėjo muzikalų balsą. Kai nusiėmė akinius nuo saulės, laikas sekundėlei sustojo. Nepakečiamas karštis, kelio ženklų trūkumas ir Dalase laukiančios problemos staiga išgaravo.

Iš širdies formos veido žvelgė pora žydrų akių, o aplink porcelianinius skruostus rangėsi cinamoninės garbanos. Makiažo nė pėdsako – tai taip keista, kad iškart patraukia akį. Saulė glostė jos lygią odą. Tokiam kadru net nereikėtų papildomo apšvietimo. Ji buvo gaivi, nekalta ir be galo graži. Kaip saulėgraža. Krisas norėjo ją nufilmuoti.

Mergina jį nužvelgė:

- *Problema con el coche, señor?*¹

Krisas užsičiaupė ir atsikrenkštė.

- Aš graikas, o ne ispanas.

Kaip ūmu ir net ne visai tiesa - sulaukęs šešiolikos jis atsisakė Graikijos pilietybės ir laikė save tikru amerikiečiu. Kaip toks mažas žmogus galėjo sujaukti jo mintis per mažiau nei pusę minutės?

- Oho, tikrai taip. Ir dar su seksualiu akcentu. Pasakyk dar ką nors, - paliepė mergina ir pamojo pirštu. Žydrose akyse sužibo aistra. - Pasakyk, kad be manęs tavo gyvenimas beprasmis ir atiduotum viską, kad tik būčiau tavo.

Krisas vėl išsižiojo.

- Rimtai?

Ji nusijuokė ir nuo to garso kūnu perbėgo šiurpuliukas. Vilionės ją gaubė kaip kvepalai.

- Tik jei tai tiesa.

Ji pernelyg pasitikėjo savimi, kad būtų pauglė. Mažiausiai įpusėjusi trečią dešimtį, tačiau kiek patyrusi gali būti mergina iš Teksaso? Ypač turint galvoje akivaizdžią aistrą ro-

¹ Problemos su automobiliu, pone? (isp.) (Čia ir toliau - vert. pastabos).

mantiškoms melodramoms ir ilgą liežuvį. Jai jis galėjo būti Čarlzas Mensonas², o ne Skorsezė.

- Gerai, nekankinsiu tavęs, Tonto³. Gali kalbėti apie ką tik nori. Čia mes retai sutinkame turtingų atvykėlių, bet aš mielai tave apžiūrėsiu. Norėjau pasakyti, apžiūrėsiu ją, - ji papurtė galvą ir trumpam užsimerkė. - Mašina. Aš ją apžiūrėsiu. Galbūt pataisyti bus nesunku.

Mašina? Tikriausiai ji Didžiojo Bobio mechanikė. Įdomu. Dauguma moterų net nežino, kur degalų bakas.

- Ji nesugedusi, tiesiog aš pasiklydau, - paaiškino Krisas, o jo vaizduotė kaip pašėlusio kūrė vaizdelius, kuriuose ji jį apžiūrinėja kaip gydytoja. Apčiuopos metodu. Kūnu nuvilnijęs geismas buvo ir stiprus, ir netikėtas.

Galbūt reikėtų prisiminti, kiek jam metų, - tikrai ne septyniolika. Moterys nuolat jam siūlėsi be jokių subtilybių, tačiau Krisui tai niekada nepatiko ir jis visada jas atstumdavo. Jo

² Žiaurus nusikaltėlis, vadovavęs grupei, kuri nužudė daug žmonių.

³ Filmo Vienišas klajūnas veikėjas, keistuolis klajoklis indėnas.

nedomino jokie meilės ryšiai, nebent jie būdavo pramanyti ir padėdavo istoriją paversti filmu.

Ši moteris keliais sakiniais ištraukė jį iš už kameros. Tai nežada nieko gero.

- Pasiklydai? - Jos žvilgsnis nuslydo juo nuo galvos iki kojų. - Vadinasi, man pasisekė, kad tave radau. Ar tai reiškia, kad tu man skolingas?

Atrodė, kad viskas, ką ji sako, slepia kažkokią užuominą. Pridėjus tiesmuką elgesį ir jauną veidą tai buvo galingas ginklas.

- Na, kol kas dar nieko nepadarei.

Ploni antakiai šelmiškai pakilo.

- O ką nori, kad padaryčiau?

Jis pasilenkė taip arti, kad būtų galėjęs paliesti jos plaukus. Iki šiol jo niekada nejaudino kokosų ir tepalų aromato derinys. Kaip ir dideli marškinėliai su Teksaso krikščionių universiteto raguotųjų varlių emblema ar pigūs džinsai, bet ant jos tie skarmalai atrodė kaip aukštosios mados gaminiai.

Jis pamojo pirštu ir ji žengė dar arčiau, visiškai natūraliai, tarsi jie nuolat kartu regztų sąmokslus.

- Dabar norėčiau, kad padarytum tik viena, -

tarė jis.

Kriso žvilgsnis nuslydo prie jos lūpų. Tai, kas prasidėjo kaip flirtas, dabar pasiekė pavojingą teritoriją, jam norėjosi pabučiuoti šį bevardį dykumos miražą, priglusti prie rausvų lūpų ir paragauti burnos karščio. Jis oda pajuto jos juoką.

Staiga Krisas nusiminė, kad nėra pratęs bučiuoti nepažįstamųjų.

- Tikrai? Ką norėtum, kad padaryčiau? - Ji liežuvio galiuku sudrėkino lūpas ir Kriso gyslose užvirė kraujas.

- Pasakyk man, kur aš esu.

Ji vėl užliejo skardaus juoko banga.

- Mažo vingiuoto upeliuko keliuke, kuris dar žinomas kaip pasaulio pakraštys.

- Kažkur šiuose smėlynuose yra upeliukas? - Vėsus vanduo puikiai tinka nuogalių maudynei.

Ne. Jokių nuogų nepažįstamųjų. Kas jam?

- Nea. - Suraukusi nosį ji atrodė dar žavesnė. - Išdžiūvo prieš du šimtus metų, bet neturime tiek fantazijos, kad sugalvotume naują pavadinimą.

- Kadangi tu vietinė, gal pasakysi, ar čia visada taip karšta? - Jam jau seniai neberūpėjo

lipnūs, drėgni drabužiai. Dabar svarbiausia buvo kuo ilgiau kalbinti merginą, kad ji nedingtų.

- Ne, paprastai čia daug karščiau. Todėl temperatūrai pakilus iki keturiasdešimt trijų laipsnių nesirengiame juodais drabužiais, - jos žvilgsnis buvo karštas kaip asfaltas po jų kojomis. - Nors atrodo gerai. O kodėl nusidangi-
nai taip toli nuo greitkelio?

- Norėčiau, kad mano istorija būtų įdomesnė nei klaidingas posūkis, bet taip nėra. - Krisas nusišypsojo norėdamas parodyti, kaip jam gaila, jog neranda kelio. Keista, tačiau ši situacija buvo visai nebloga. - Kai pravažiavau El Pasą, buvau tikras, kad važiuoju tinkama linkme, bet jau seniai nemačiau Dalaso

nuorodų.

- Pasiklydai. Šis kelias veda į pietus, į Rio Grandę⁴. Tiesą sakant, jis nei didelis, nei *rio*. Nepasakyčiau, kad tai vaizdinga lankytina vieta, todėl rekomenduoju grįžti iki Van Horno ir sukti į dešimtąjį kelią.

- Van Hornas. Nepamenu, kad būčiau pro jį važiavęs.

⁴ Grand (angl.) - didysis.

- Nėra ko prisiminti. Ką tik ten buvau. Paskutinį kartą ten lankiausi kovą, ir jis nė kiek nepasikeitė. Beje, man jau metas. Detalė, kurią pasiėmiau, neįsidės pati į Gaso pikapą. - Mergina atsiduso ir nykščiu parodė sau už nugaros. - Van Hornas toj pusėj. Sėkmės ir saugokis policininkų. Jie mėgsta stabdyti greitus automobilius. Arba, - linksmi pridūrė ji, - gali važiuoti ten, pirmas posūkis į dešinę. Tuomet atvažiuosi į Mažo vingiuoto upeliuko centrą, kur ruošiama skaniausia kepta vištiena visoje apygardoje.

Krisas dar nebuvo atsiklausęs jos melodingo balso ir kalbų apie nieką, kurios, kad ir kaip būtų keista, jį sudomino. Horizonte laukė jo tikrasis gyvenimas. Net jei Dalasą pasieks tik po mėnesio, vis tiek bus nepatenkintas sandoriu dėl *Juodųjų vizijų*. Kaila liks Kaila - neištikima, savanaudė ir dirbtinė, o jis turės iš visų jėgų stengtis neimti to į galvą.

Tačiau tuoj pat priminė sau, kad verta surizikuoti. Jei nori *Vizijų*, žiniasklaidai turi pasirodyti su savo visų mylima, *Oskarą* pelniusia buvusia mergina. Netikros sužadėtuvs.

- Dievinu keptą vištieną. - Krisas iš tiesų buvo išbadėjęs. Ką pakeis kelios valandos? Juk važiuoja automobiliu tam, kad kuo vėliau pa-

siektų Dalasą. – O kas tas Mažas vingiuotas upeliukas?

– Liūdniausias miestelis, kokį esi matęs. – Mergina kilstelėjo lūpų kampučius. – Aš ten gyvenu.

Paskui ją sekė graikų dievas. Vidžei žvilgtelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį. Taip. *Muy amarilla Ferrari*⁵ neatsiliko nuo tėčio pikapo. Dievas sustojo pakelėje, kur nieko nenutiko tūkstantį metų, ir dabar sekė *jai iš paskos*.

Svaigulys. Štai kaip vadinosi drugeliai pilve. Ji jau seniai laukė riterio blizgančiais šarvais, bet niekada nesitikėjo, kad ras jį neiškėlusį kojos iš Mažo vingiuoto upeliuko, amen. Ir štai jis, šešios pėdos gyvos tobulybės, kuri seka paskui ją į *Perlą*. Nugara bėgioja

šiurpuliukai.

Ji sustojo aikštelėje prie užkandinės ir šyptelėjo pastebėjusi, kad šalia stovi baltas pikapas. Lenis ir Bilis čia. Tikriausiai dabar daugiau valandų, nei ji galvojo. Jos broliai niekada neišlipdavo iš lovos anksčiau kaip trečią ir tai tik todėl, kad ji juos išspirdavo grasindama, jog

⁵ Labai geltonas Ferrari (isp.)

negaus pusryčių, jei nepajudins savo tingių užpakalių.

Gal jie dar nepradėjo antro kavos puodelio ir nepastebės nepažįstamojo. Ji tikrai nenori rodyti savo riterio dviem kvailiausiems bernams visame Vakarų Teksase.

Ferrari sustojo jai iš kitos pusės ir graikų dievas grakščiai išlipo laukan. Jis buvo gražiausias visame pasaulyje ir visas jos. Bent jau kol kas. Ji nebuvo tokia kvaila, kad manytų, jog rafinuotas miestietis pasiliks, tačiau niekas nenukentės, jei ji kurį laiką pasišildys jo šlovės spinduliuose. Ak. Ji čiupo savo kuprinę ir pasitiko jį ant šaligatvio.

Perle buvo beveik tuščia. Jos nepažįstamasis buvo neįprastas kaip liepos vabaliukas sausį, todėl per kelias sekundes į jį susmigo visos aštuonios poros akių. Ji nusivedė jį pro senus staliukus į kampą, kuris buvo skirtas porelėms, norinčioms privatumo. Pati atsisėdo ant minkštasuolio taikydamosi užimti kampą, kur apmušalai buvo sulipdyti lipniaja juosta, ir palikti jam geriausią vietą.

Jis atsisėdo priešais ir pianisto pirštus sunėrė tiesiai ant stalviršyje išraižytos širdies su *LT* ir *SR* inicialais. Laura ir Stivas susituokę jau beveik dvidešimt metų....